

Dosar nr.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI
SOCIALE
Încheiere

Ședința publică din data de 26 ianuarie 2018

Curtea compusă din:

Președinte:

Judecător:

Grefier:

Pe rol se află soluționarea apelului declarat de apelanții Tribunalul ... și Ministerul Justiției, împotriva sentinței civile nr.... pronunțată de Tribunalul ... în dosarul nr. ..., în contradictoriu cu intimații-reclamanți ... și intimații-pârâți Curtea de Apel ... și Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, cauza având ca obiect „drepturi bănești”.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la ordine, au lipsit părțile.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință, după care

Curtea dispune lăsarea dosarului la a doua strigare față de lipsa părților.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la a doua strigare, se prezintă intimații-reclamanți, prin avocat ... cu împuternicire avocațială la fila 58 dosar, lipsind celelalte părți.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință în cadrul căruia se învederează Curții faptul că procedura de citare este legal îndeplinită, că a fost acordat termen pentru ca apelantul-pârât Tribunalul ... și intimații-reclamanți să îndeplinească obligațiile stabilite de instanță în sarcina acestora la termenul anterior, că prin serviciul registratură Tribunalul ... a depus un set de înscrisuri într-un singur exemplar, că apărătorul intimațiilor-reclamanți a depus cerere de lăsare la a doua strigare în cazul în care nu se va prezenta la ordine, după care

Intimații-reclamanți, prin avocat, precizează că au luat cunoștință de înscrisurile depuse de Tribunalul... Totodată, depune un înscris, respectiv copie hotărâre nr.275/5.12.2017 a Curții de Apel București prin care se statuează în mod administrativ la obligarea, în familia ocupațională „Justiție”, a recunoașterii acestei valori sectoriale. La interpelarea instanței precizează că nu au primit sumele, ci se execută procentual în termen de 5 ani, iar în ultima lună a anului 2017 s-a achitat 5% din ceea ce reprezenta suma stabilită de instanța de fond.

Curtea dispune îndreptarea erorii materiale strecurate în încheierea de ședință de la termenul anterior, cu privire la menționarea datei de 1.12.2016, când de fapt era vorba despre data de 1.12.2015, a majorării salariale realizate prin Legea nr.293/2015 și rectifică mențiunile în acest sens.

Intimații-reclamanți, prin avocat, menționează că hotărârea depusă la acest termen de judecată se aplică și personalului auxiliar și în aceasta se menționează că ceea ce prezintă relevanță este nivelul salariului ”familie ocupațională”, în care este încadrat și personalul auxiliar de specialitate și conex, deci această hotărâre îi privește și pe intimații-reclamanți. Arată că la punctul 2.6 din hotărâre se menționează că nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, stabilit prin raportare la drepturile recunoscute prin hotărâri judecătorești existent la nivelul familiei ocupaționale „Justiție” la data de 09.04.2015 include valoarea sectorială de 405 lei, iar la data de 1.12.2015, valoarea de referință este de 405 lei majorată cu 10%, adică 445,5 lei. Arată că ceea ce li s-a recunoscut este valoarea de referință sectorială ca urmare a includerii acestor indexări, de 5%, 2% și 11%, prin hotărârea instanței de fond nefiindu-le acordate înseși indexările. La interpelarea instanței, precizează că are cunoștință, dar nu poate face dovada, de cazuri de personal auxiliar cărora li s-au inclus

majorările în salariu. Tribunalul ... spune că nu există asemenea persoane, dar intimații-reclamanți spun că există asemenea persoane, iar hotărârea Curții de Apel București de la sfârșitul anului trecut le dă dreptate. Învederează că acțiunea a putut fi făcută doar după data de 15.12.2016, pentru că hotărârile judecătorești menționate în hotărârea Curții de Apel București nu au putut fi puse în executare și abia prin decizia Curții Constituționale nr.794 li s-a recunoscut valoarea sectorială care să elimine discrepanțele în salarizare. Precizează că nu s-au putut pune în executare hotărârile judecătorești, însă Curtea Constituțională menționează că în cadrul aceleiași categorii profesionale sau familii ocupaționale nu poate exista o salarizare diferită raportată la mai multe valori sectoriale. Arată că a li se pune lor în sarcină să facă o dovadă în favoarea apelantelor, li se pare excesiv. Motivele de apel nu vizează faptul că ar fi existat sau nu ar fi existat aceste inechități, ci vizează modalitatea în care instanța de judecată a acordat, or, ceea ce li s-a dat, deja angajatorul lor a pus în executare, deci rezultă clar că niște inechități au avut loc la nivelul anului 2016.

Curtea pune în discuție formularea unei sesizări către Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în următoarea chestiune: interpretarea articolului 1 alin.5¹ din O.U.G. nr.83/2014 introdus prin legea de aprobare nr.71/2015, în sensul de a stabili dacă soluția acestui text cu privire la egalizarea indemnizației la nivel maxim are în vedere și majorările sau indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau unor membri ai personalului auxiliar ori conex, indiferent că pentru acestea s-au emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare de către ordonatorul de credite. Instanța apreciază că sesizarea este admisibilă, că este vorba despre o chestiune nouă pe rolul instanțelor judecătorești, reprezentativă și de actualitate, care nu face obiectul unui recurs în interesul legii și care nu a fost tranșată într-o formă obligatorie pentru instanțe, anterior, fiind destinată să preîntâmpine eventualele soluții diferite, în aceeași materie, pe rolul instanțelor.

Intimații-reclamanți, prin avocat, se arată de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Curtea reține cauza în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 519-520 Cod procedură civilă.

CURTEA

Asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție potrivit art.519 NCPC, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. ... pronunțată în dosarul nr.... Tribunalul ... secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a admis în parte acțiunea formulată de reclamanții... , în contradictoriu cu pârâții Ministerul Justiției, Curtea de Apel ... și Tribunalul..., pe care i-a obligat la plata diferențelor dintre drepturile salariale calculate în funcție de perioada efectiv lucrată de fiecare reclamant/ă cu luarea în considerare a unei valori de referință sectorială de 405 lei și drepturile salariale efectiv plătite, pentru perioada 9.04.2015 - 30.11.2015, precum și la plata diferențelor dintre drepturile salariale calculate cu luarea în considerare a unei valori de referință sectorială de 445,5 lei și drepturile salariale efectiv plătite, pentru perioada 31.12.2015 - 31.12.2016, diferențe ce vor fi actualizate cu indicele de inflație de la data scadenței fiecărui venit lunar până la data de 19.02.2017 și cu dobânda legală de la data de 20.02.2017 și până la data plății efective.

Pentru a pronunța această soluție, în privința problemei care interesează prezenta sesizare a reținut, în esență, următoarele:

Reclamanții sunt grefieri în cadrul Judecătoriei....

Salarizarea personalului bugetar este reglementată prin Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Prin reglementări succesive, legiuitorul a intervenit pentru înlăturarea diferențelor salariale rezultate în urma aplicării acestei legi, astfel cum a fost ea modificată prin legi anuale de salarizare.

În acest sens, au fost adoptate Legea nr. 71/2015 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2016, prin care a fost modificată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016.

Legea nr. 71/2015 a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 233 din 6 aprilie 2015 și a intrat în vigoare la data de 9 aprilie 2015.

Prin această lege a fost aprobată Ordonanța de urgență a Guvernului nr.83 din 12 decembrie 2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea 1, nr. 925 din 18 decembrie 2014, cu următoarele modificări și completări:

La articolul I, după alineatul (5) s-a introdus un nou alineat, alineatul (5¹), cu următorul cuprins: (5¹) ”Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție, grad, treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții ”.

Prin nivel de salarizare în plată pentru funcțiile similare se înțelege, conform art. 5 alin. (1¹) din OUG nr. 83/2014, modificată și completată prin Legea nr. 71/2015, același quantum al salariului de bază cu cel al salariaților având aceeași funcție, în care au fost incluse, după data de 31 decembrie 2009, sumele aferente salariului de încadrare, precum și sumele aferente sporurilor de care au beneficiat înainte de această dată, dacă salariatul angajat, numit sau promovât îndeplinește aceleași condiții de studii, de vechime și își desfășoară activitatea în aceleași condiții, specifice locului de muncă la data angajării sau promovării.

În cazul personalului auxiliar, există situații în care salariile au fost stabilite cu includerea unui procent de aproximativ 18%, (5%, 2% și respectiv, 11% conform OUG nr. 10/2007) și care a determinat, pentru aceștia, o valoare de referință sectorială de 405 lei.

Așa fiind, nivelul maxim al salariului de bază trebuie să vizeze salariul de bază al unei greșier care are în plată indexările de aproximativ 18%.

Această concluzie se impune cu atât mai mult cu cât, din considerentele hotărârilor judecătorești prin care au fost obligați ordonatorii de credite să plătească indexările de 2%, 5% și 11%, stabilirea salarizării s-a făcut în baza unui act normativ cu aplicabilitate generală (respectiv OUG nr. 10/2007), iar nu în baza unor considerente concrete, aplicabile doar cazurilor respective.

De aceea, activitatea de egalizare a veniturilor la nivelul fiecărui ordonator principal de credite ar fi trebuit să presupună stabilirea celui mai ridicat salariu de bază pentru fiecare grad profesional (judecătorie, tribunal, curte de apel, ÎCCJ), fiecare categorie de vechime în muncă și vechime în funcție, prin raportare inclusiv la indemnizațiile în plată la nivelul aceluiași ordonator de credite.

Pârâții nu au pus în aplicare dispozițiile art.5 (1¹) din OUG nr. 83/2014, modificată și completată prin Legea nr. 71/2015 și art.3¹ din OUG nr. 57/2015, în forma indicată de OUG nr. 20/2016.

În același sens, prin Decizia Curții Constituționale nr. 794/15.12.2016, publicată în Monitorul Oficial nr.1029 din 21 decembrie 2016, a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul

2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, sunt neconstituționale.

În cuprinsul deciziei, Curtea a reținut că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 (care se aplică întregului personal bugetar, inclusiv magistraților), s-au eliminat și diferențele provenite din faptul că o parte dintre personalul auxiliar, încadrați în aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate au obținut hotărâri judecătorești definitive și irevocabile (în temeiul Codului de procedură civilă din 1865) sau definitive (în temeiul Codului de procedură civilă), prin care le-au fost recunoscute majorări salariale, în timp ce alții nu obținuseră asemenea hotărâri judecătorești. Astfel, urmarea intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016 este aceea că, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, salarizarea personalului auxiliar este stabilită la nivel maxim. De altfel, chiar înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, prin art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, introdus prin legea sa de aprobare, Legea nr. 71/2015, s-a prevăzut aceeași soluție legislativă, a egalizării indemnizațiilor la nivel maxim.

Așadar, Curtea a constatat că, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, începând cu luna august 2016, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, salariul de bază sau indemnizația de încadrare urma să fie același, respectiv aceeași, stabilită la nivel maxim.

Prin aceeași decizie, Curtea a statuat în sensul că, pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Curtea Constituțională a concluzionat în sensul că efectul neconstituționalității art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016), este acela că, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, la care se face egalizarea prevăzută de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

În raport de aceste considerente, salariul de bază pentru reclamanți trebuie stabilit, începând cu data de 9 aprilie 2015, la nivelul maxim aflat în plată, în cadrul familiei ocupaționale justiție, respectiv de 405 lei, care se majorează cu 10%, potrivit Legii nr. 293/2015, începând cu 1.12.2015, la 445,5 lei.

Or, potrivit Deciziei nr. 108/3.02.2017 emisă de Curtea de Apel București, doar începând cu data de 1.10.2016 s-a recunoscut personalului auxiliar de specialitate și conex de la Curtea de Apel București și instanțelor din raza de competență a acesteia o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită prin raportare la o valoare de referință sectorială de 405 lei majorată cu 10% potrivit Legii nr. 293/2015.

Potrivit aceleiași decizii, abia cu 1.01.2017 a fost dată în plată indemnizația de încadrare brută lunară stabilită prin raportare la o valoare de referință sectorială de 405 lei majorată cu 10% potrivit Legii nr. 293/2015.

Ca atare, drepturile salariale ale reclamantilor trebuie calculate cu luarea în considerare a unei valori de referință sectorială de 405 lei începând cu 09.04.2015 și de 445,5 lei începând cu 1.12.2015 (până la 31.12.2016).

Împotriva acestei soluții au formulat apel în termen legal și motivat pârâții Tribunalul ... și Ministerul Justiției.

În problema care interesează prezenta sesizare, Tribunalul ... a argumentat că prin Decizia nr. 108/03.02.2017, modificată prin Decizia nr.212/22.03.2017, Curtea de Apel București a procedat la punerea în aplicare prevederile art.1(5¹) din O.U.G. nr.83/2014, aprobată cu modificări prin Legea nr.71/2015, fiind luate în considerare Decizia nr.23/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și Decizia Curții Constituționale nr.794/15.12.2016 referitoare la dispozițiile art.3¹ alin.1 (1¹ - 1⁴) din O.U.G. nr.57/2015, astfel cum a fost completat prin O.U.G. nr.43/2016, prin raportare la art.15 (2), art.16 (1), art.1 (4) și art.26 (1) din Constituția României, republicată.

Actul administrativ în cauză a fost emis ca efect al Deciziei Curții Constituționale nr.794/15.12.2016 referitoare la dispozițiile art.3¹ (1¹) din O.U.G. nr.57/2015, decizie care reține că nivelul maxim salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare care trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive sau irevocabile, raportat la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și specialitate, în aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituții sau autoritatea publică.

Or, anterior acestei soluții, prevederile O.G. nr.10/2007 nu se aplicau personalului auxiliar din instanțele judecătorești în privința cărora există un alt cadru legislativ care reglementează salarizarea acestei categorii de personal, respectiv Ordonanța nr.8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și ai parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției.

Totodată, a arătat că în mod greșit instanța de fond a stabilit obligația de plată a diferențelor salariale, prin raportare la o valoare de referință sectorială de 405 lei începând cu data de 09.04.2015, neputând fi acceptat ca o dispoziție reparatorie, cum sunt cele care au făcut obiectul Deciziei Curții Constituționale, să conducă, chiar prin aplicarea ei, la o situație mai favorabilă pentru reclamant, prin raportare la tot restul familiei ocupaționale Justiție.

Mai mult, nicio dispoziție legală din cele enunțate mai sus nu poate fi interpretată ca dând posibilitate instanțelor de judecată să acorde, pe de o parte, despăgubiri egale cu diferențele solicitate și să anuleze situația creată prin discriminare, iar, pe de altă parte, să înlăture consecințele acesteia prin obligarea pârâților la calcularea și plata unor drepturi bănești, în condițiile în care rolul instanței este acela de a realiza justiția, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective, iar, în cauză, nu au fost depuse dovezi din care să rezulte că ar fi existat vreo discriminare împotriva acestora.

În același sens, pârâțul Ministerul Justiției s-a prevalat de dispozițiile art. 3¹ (1) din O.U.G. nr. 57/2015, așa cum a fost modificat prin O.U.G. nr. 43/2016, începând cu luna august 2016, potrivit cărora, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare, aferent unui program normal al timpului de muncă, mai mic decât cel stabilit în plată la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

În cazul intimațiilor-reclamant, salariul raportat la o valoare de referință sectorială de 405 lei majorată cu 10%, potrivit Legii nr. 293/2015, s-a aplicat începând cu 01.10.2016, ca urmare a publicării Deciziei nr.794/2016 a Curții Constituționale în Monitorul Oficial nr. 1029/21.12.2016, întrucât în cazul acestora, până la acel moment nu exista în plată niciun salariu raportat la această valoare.

Această decizie a fost pronunțată în soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 (1¹) - (1⁴) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, astfel cum a fost completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016. Or, așa cum rezultă din dispozițiile art.147 (4) din Constituția României, deciziile Curții Constituționale au putere numai pentru viitor. Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri asupra neretroactivității aplicării deciziilor Curții Constituționale, spre exemplu în Decizia nr. 838/2009, a reținut că „efectul ex nunc al actelor Curții constituie o aplicare a principiului neretroactivității, garanție fundamentală a drepturilor constituționale de natură a asigura securitatea juridică și încrederea cetățenilor în sistemul de drept, o premisă a respectării separației puterilor în stat, contribuind în acest fel la consolidarea statului de drept.”

Pe cale de consecință, instanța nu poate invoca Decizia nr.794/2016 a Curții Constituționale pentru a-și motiva soluția de acordare a unor drepturi de la o anumită dată, în temeiul unui act normativ care nu a fost analizat de Curte prin decizia mai sus menționată.

Prin urmare, apreciază că, fără temei, instanța de fond a dispus obligarea pârâților la stabilirea în favoarea intimaiilor-reclamanți pentru perioada 09.04.2015-30.11.2015, a unui cuantum al salariului prin raportare la nivelul maxim de 405 lei, respectiv 445,5 lei pentru perioada 01.12.2015-31.12.2016.

La termenul de judecată din 26.01.2018, din oficiu, Curtea de Apel București a pus în discuție admisibilitatea și necesitatea sesizării instanței supreme cu pronunțarea unei hotărâri care să dea rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept : *interpretarea dispozițiilor art.1(5¹) din OUG nr.83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, introdus prin legea de aprobare nr.71/2015, intrată în vigoare la 09.04.2015, în sensul de a stabili dacă soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările (indexările) recunoscute prin hotărâri judecătorești unora dintre magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă pentru acestea ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.*

Constată în acest sens îndeplinite cerințele de admisibilitate a sesizării, conform art.519 din Noul Cod de procedură civilă, anume :

- cauza se află pe rolul unui complet al Curții de Apel București, care judecă în ultimă instanță;

- de dezlegarea chestiunii de drept privitoare la interpretarea și întinderea aplicabilității acestui text depinde soluționarea pe fond a procesului, al cărui obiect sancționat de prima instanță constă în plata, în temeiul său, a unei valori de referință sectorială de 405 lei începând cu 09.04.2015, rezultată din includerea în salariul de bază a majorărilor prevăzute de O.G. nr.10/2007, acordate prin hotărâri judecătorești unor membri ai familiei ocupaționale ”Justiție” (magistrați sau personal auxiliar), în condițiile în care pârâtele s-au apărut spunând că la data de referință nu a existat în plată niciun salariu raportat la această valoare;

- problema de drept este recent ivită pe rolul instanțelor, nefăcând obiectul dezlegării printr-o altă hotărâre obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici al unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

- sesizarea instanței supreme se impune pentru a preveni soluțiile divergente ale instanțelor cu privire la această problemă de drept, dată fiind masiva lor învestire cu acțiuni formulate de membrii familiei ocupaționale ”Justiție”, care o ridică.

Se menționează ca **jurisprudența relevantă la nivelul secției** decizia 5899 din 4.12.2017, pronunțată în dosarul nr.507/116/2017, respectiv decizia nr.620 din 12.02.2018, pronunțată în dosarul nr.1140/3/2016, aceasta din urmă încă nemotivată.

În ambele cazuri s-au acordat reclamanților, procurori, diferențele de drepturi salariale începând cu 09.04.2015, față de nivelul maxim al indemnizației de încadrare majorată cu 18%

conform OG nr.10/2007 (respectiv, aplicarea la indemnizația de încadrare brută lunară a valorii de referință sectorială de 405 lei).

În soluționarea chestiunii de drept care ne interesează, prima hotărâre a pornit de la *forța obligatorie a deciziei Curții Constituționale nr. 794/15.12.2016, inclusiv a considerentelor acesteia, pe baza căreia pârâții sunt ținuți a da eficiență juridică raționamentului instanței constituționale, inclusiv în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor OUG nr. 83/2014 referitoare la salarizarea stabilită pentru nivelul anului 2015, problema de drept fiind identică. Astfel, se reține în sarcina pârâților obligația de a proceda încă din data de 09.04.2015 la o încadrare la nivel maxim a reclamantei, sub aspectul indemnizației cuvenite.*

Mai departe, a reținut situația ordonatorului principal de credite Consiliul Superior al Magistraturii. Deși acesta a emis diverse hotărâri de principiu privind punctul său de vedere asupra nivelului valorii de referință sectorială ce ar trebui aplicat pentru uniformizarea drepturilor salariale cuvenite judecătorilor și procurorilor, totuși personalul său a fost nevoit să îl acționeze în justiție pentru recunoașterea unei valori de referință sectorială de 405 lei. Altfel spus, ordonatorul de credite menționat nu utiliza, raportat la data de 09.04.2015, o valoare de referință sectorială de 405 lei pentru calculul drepturilor salariale, ci doar o afirmație principială. Însă, prin sentința nr. 48/13.01.2017 pronunțată de Curtea de Apel București-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 8216/2/2016, definitivă prin decizia din data de 22.06.2017, urmare respingerii recursului de Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția de contencios administrativ și fiscal, Consiliul Superior al Magistraturii a fost obligat să emită dispoziții de salarizare cu luarea în considerare a unei valori de referință sectoriale de 405 lei, începând cu data de 09.04.2015.

În consecință, la data pronunțării hotărârii de față, sentința Curții de Apel București nr. 48/13.01.2017, definitivă prin respingerea recursului, produce efecte juridice, atestând în familia ocupațională „Justiție”, la data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015 (09.04.2015), o valoare maximă de referință sectorială în cuantum de 405 lei.

Sensul reglementării legale prezentate anterior este ca personalul care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, să fie salarizat la nivelul maxim, dacă își desfășoară activitatea în aceleiași condiții. Așadar, premisa de aplicare a textului legal este faptul stabilirii la autoritatea/instituția publică a unui nivel maxim de salarizare, în raport de care să fie uniformizate și celelalte drepturi salariale, având un cuantum inferior, plătite pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, atunci când titularii își desfășoară activitatea în aceleiași condiții. Or, în cauză, față de momentul de referință 09.04.2015, se confirmă la unul dintre ordonatorii principali de credite din familia ocupațională „Justiție”, și anume Consiliul Superior al Magistraturii, existența unui nivel de salarizare stabilit prin raportare la o valoare de referință sectorială de 405 lei, ca efect al unei hotărâri judecătorești magistrați care să aibă în plată salarii majorate cu 1%, 1% și 5%, conform OG nr.3/2006.

Jurisprudența constituțională în materie de egalizare salarială la nivel maxim este ilustrată de decizia nr.794 din 15 decembrie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial nr.1029 din 21 decembrie 2016, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.3¹ (1²) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.

S-a reținut anume, că la momentul pronunțării prezentei decizii, există magistrați și personal asimilat care beneficiază de hotărâri judecătorești prin care li s-a stabilit dreptul de a avea inclus în indemnizație cei 18% stabiliți prin Ordonanța Guvernului nr.10/2007, iar ordonatorul de credite a emis ordine de salarizare corespunzătoare în acest sens, magistrați și personal asimilat care beneficiază de hotărâri judecătorești prin care li s-a stabilit dreptul de a avea inclus în indemnizație cei 18% stabiliți prin Ordonanța Guvernului nr.10/2007, iar

ordonatorul de credite nu a emis ordine de salarizare corespunzătoare în acest sens și magistrați și personal asimilat care nu beneficiază de hotărâri judecătorești prin care li s-a stabilit dreptul de a avea inclus în indemnizație cei 18%, stabiliți prin Ordonanța Guvernului nr.10/2007. (considerentul nr.17)

De asemenea, că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2016 (care se aplică întregului personal bugetar, inclusiv magistraților), s-au eliminat diferențele provenite din faptul că o parte dintre magistrații și personalul asimilat, încadrați în aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate au obținut hotărâri judecătorești definitive și irevocabile (în temeiul Codului de procedură civilă din 1865) sau definitive (în temeiul Codului de procedură civilă), prin care le-au fost recunoscute majorări salariale, în timp ce alții nu obținuseră asemenea hotărâri judecătorești. Astfel, urmarea intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2016 este aceea că, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, indemnizația de încadrare a magistraților și a personalului asimilat este aceeași, stabilită la nivel maxim. De altfel, chiar înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2016, prin art.1 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, introdus prin legea sa de aprobare, Legea nr.71/2015, s-a prevăzut aceeași soluție legislativă, a egalizării indemnizațiilor la nivel maxim. (considerentul nr.21)

Curtea a constatat însă că potrivit art.3¹ alin.(1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.43/2016, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Din această dispoziție a tras concluzia că norma criticată stabilește, în mod indirect, că nu sunt recunoscute hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Astfel, chiar dacă o parte dintre magistrații care beneficiază de aceste hotărâri judecătorești au deja în plată majorarea indemnizației de încadrare, faptul că textul criticat prevede că, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, conduce la concluzia că, deși o parte dintre magistrați și din personalul asimilat au obținut majorarea indemnizației de încadrare, aceasta nu este recunoscută la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare. (considerentul nr.25)

Or, Curtea a apreciat că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și respectiv 11% acordate magistraților și personalului asimilat, au aplicabilitate generală și se deosebesc de ipotezele în care, tot prin hotărâre judecătorească, ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, fără aplicabilitate generală (cum ar fi, spre exemplu, ipoteza în care o persoană a avut recunoscut sporul de doctorat), și întrucât hotărârile judecătorești invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate se referă la majorarea indemnizațiilor de încadrare, vizând, de fapt, și întreaga Familie ocupațională a „Justiției”, aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad, treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate. Însă, dispozițiile de lege criticate exclud recunoașterea drepturilor stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, fără a le lua în calcul la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice, ceea ce afectează art.124 și art.126 din Constituție, precum și principiul fundamental al separației și echilibrului consacrat de art.1 alin.(4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat potrivit art.115 alin.(4)—(6) din Constituție, se consacră, pe cale legislativă, nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și

irevocabile, emise de puterea judecătorească. De asemenea, a statuat că articolul analizat contravine și principiului egalității consacrat de art.16 din Constituție, deoarece stabilește că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă. De altfel, dispozițiile de lege criticate lipsesc de sens și, practic, anulează voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în Preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2016, anume acelea de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportate la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente. Curtea a consfințit că pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. În consecință, ca efect al neconstituționalității art.3¹ alin.(1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.43/2016), „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare”, la care se face egalizarea prevăzută de art.3¹ alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, pentru că personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică. (considerentele 26-32)

Punctele de vedere ale părților, în conformitate cu prevederile art.520 (1) Cod procedură civilă, au fost exprimate atât prin cererile de chemare în judecată și exercitare a căilor de atac, apărările formulate în proces, dar și la termenul de judecată din 25.11.2016, la care s-a ivit necesitatea sesizării.

Declarându-se de acord cu admisibilitatea formulării întrebării, **reclamanții-intimați** reprezentați prin avocat au susținut că textul supus interpretării este aplicabil în sensul în care nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare la nivelul *Familiei ocupaționale "Justiție"*, se stabilește prin raportare și la drepturile recunoscute prin hotărâri judecătorești, astfel că la data de 09.04.2015 se raportează la valoarea sectorială de 405 lei, rezultată din includerea majorărilor prevăzute de O.G. nr.10/2007, devenită 445,5 lei de la data de 1.12.2015, prin intrarea în vigoare a Legii nr.293/2015.

Cât le privește pe **pârâtele-apelante**, în cuprinsul căilor de atac formulate, acestea au exprimat opinia că anterior soluției pronunțate prin decizia Curții Constituționale nr.794/15.12.2016, referitoare la dispozițiile art.3¹ (1¹) din O.U.G. nr.57/2015 și aplicabilă numai pentru viitor, nu a existat temei pentru acordarea unei valori de referință sectorială de 405 lei începând cu data de 09.04.2015, majorată la 445,5 lei prin efectul Legii nr.293/2015. De asemenea, că punerea în aplicare în acest fel a prevederilor art.1(5¹) din O.U.G. nr.83/2014, aprobată cu modificări prin Legea nr.71/2015, act normativ care nu a fost analizat de Curte prin decizia mai sus menționată, ar conduce la o la o situație discriminatorie, mai favorabilă pentru reclamanți față de tot restul *Familiei ocupaționale "Justiție"*, având în vedere că până la data de 01.10.2016, antamată de decizia de neconstituționalitate, nu a existat în plată niciun salariu raportat la valorile pretinse.

Punctul de vedere al instanței se exprimă în sensul că articolul 1 (5¹) din O.U.G. nr.83/2014, introdus prin legea de aprobare nr.71/2015, se interpretează în sensul că egalizarea salarială la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție, grad, treaptă și gradație, nu are în vedere și majorările (indexările) recunoscute prin hotărâri judecătorești unora dintre magistrați sau membri ai personalului auxiliar, dacă la data de 09.04.2015, a intrării în vigoare a legii, nu erau în plată salarii calculate cu includerea lor, nefiind emise ordine de salarizare corespunzătoare.

Reiterăm că dispoziția legală supusă interpretării a fost introdusă în O.U.G. nr.83/2014 prin Legea de aprobare, nr.71/2015, publicată în Monitorul Oficial nr.233 din 6 aprilie 2015, intrată în vigoare la 9 aprilie 2015, cu următorul cuprins :

"Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție grad treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Referindu-se la salarizarea "la nivel maxim", textul nu are în vedere o situație ipotetică, ce ar acoperi orice element salarial susceptibil de fundamentare legală, ci una concretă, care se raportează la *quantumul salariilor de bază și sporurilor stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice*, presupunând, așadar, condiția ca respectiva componentă să fi fost efectiv inclusă în salariul funcției de comparație, ca fiind *de același fel*, întrucât îndeplinește aceleași condiții de grad, treaptă, gradație. E drept că în lumina deciziei nr.794/2016 a Curții Constituționale, exigența egalizării la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, privește *familia ocupațională*, indiferent de instituție sau autoritate publică, însă, cu această sferă de comparație, textul rămâne aplicabil numai în sensul în care destinatarul lui poate pretinde doar nivelul de salarizare maxim *în plată* pentru funcția similară. Acesta dă și premisa dispoziției legale prin care legiuitorul a urmărit eliminarea discrepanțelor în salarizarea persoanelor care se află în aceeași condiție profesională, din punct de vedere al quantumului sumelor încasate cu acest titlu, dar care, în absența oricărei intenții rezonabil identificabile în voința exprimată, nu poate fi extinsă până la supoziția recunoașterii unor drepturi care, deși ipotetic convenite, în fapt nu făceau parte din salariul de referință (al funcției similare în plată, salarizate la nivel maxim în cadrul respectivei *familii*), nefiind emise ordine de încadrare cu includerea acestor majorări (indexări) în salariu.

Pentru problematica juridică ce a ocazionat prezenta sesizare, considerațiile de principiu anterioare se traduc prin aceea că numai existența unor hotărâri judecătorești de acordare a unor majorări salariale unora dintre membri, nu este suficientă pentru a atrage aplicabilitatea art.1 (5¹) din OUG nr.83/2014, în modalitatea stabilirii pentru întreg personalul din justiție, a unei valori de referință sectorială majorate în consecință, ci textul este incident și beneficiul poate fi reclamat numai în situația existenței în plată la data de 09.04.2015, a unor salarii calculate cu includerea acestor majorări, reflectate în valoarea de referință sectorială, care astfel este acordată în valoare superioară unora dintre membrii familiei ocupaționale, față de alții aflați în aceeași situație profesională din punct de vedere al criteriilor legii, după care orice discriminare e exclusă : funcție, grad, treaptă/gradație, vechime în funcție și specialitate.

Desigur că existența unor astfel de cazuri reprezintă o situație de fapt, susceptibil a fi cercetată, probată și sancționată în proces, însă ea nu poate rămâne în afara discuției privitoare la interpretarea normei, câtă vreme o condiționează din perspectiva îndeplinirii ipotezei și întinderii aplicabilității dispoziției ei. Este și aceasta o ilustrare a faptului că problema de drept dedusă dezlegării prin hotărâre preliminară, nu poate avea decât acea configurație pe care practica respectivelor relații sociale, supuse legii și consfințirii judiciare, o generează.

Decizia de neconstituționalitate însăși are ca bază a sancționării inegalității de tratament, faptul că *există magistrați și personal asimilat care beneficiază de hotărâri judecătorești prin care li s-a stabilit dreptul de a avea inclus în indemnizație cei 18% stabiliți prin Ordonanța Guvernului nr.10/2007, iar ordonatorul de credite a emis ordine de salarizare corespunzătoare, respectiv persoane aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, și care astfel, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare.*

O asemenea constatare a instanței de contencios constituțional nu este însă investită cu putere obligatorie, ceea ce ar face inutilă prezenta sesizare prin lipsirea de ipoteză alternativă, întrucât ar impune ca judecătorul ordinar să nu mai cerceteze existența în fapt a unor indemnizații de încadrare diferite la data de 09.04.2015, în funcție de cum au fost sau nu obținute hotărâri judecătorești de recunoaștere a unor majorări salariale și să asume *de plano* o astfel de ipoteză, în virtutea considerentului nr.17 al deciziei Curții Constituționale nr.794/2016. Forța obligatorie a deciziilor Curții Constituționale prevăzută de art.147 (4) din Constituție se atașează dispozitivului și considerentelor pe care se întemeiază raționamentul din punct de vedere juridic, nu și premiselor cu privire la fapte generale care nu se bucură de notorietate, fiind, dimpotrivă, contestate de ordonatorii de credite, astfel că rămân obiect de dovadă în fiecare cauză ce se bazează pe ele pentru a pretinde recunoașterea aceluiași drepturi de care beneficiază persoane aflate în situații identice, întemeiat pe principiul egalității și nediscriminării. Mai mult, în acțiunile personalului din justiție aflate pe rolul instanțelor au calitatea de reclamantă nu numai magistrații și personalul asimilat, ci și personalul auxiliar sau conex, în multe dintre ele valoarea majorată a indemnizației fiind pretinsă nu numai față de includerea procentului de 18% rezultat din O.G. nr.10/2007, ci și a celui de 7% prevăzut de O.G. nr.3/2006, respectiv a majorării acordate prin O.G. nr.9/2005, aspecte supuse aceluiași condiții de probă, a existenței, la data de 09.04.2015, a unor salarii în plată stabilite cu includerea lor, pentru a sancționa în felul pretins, intenția legiuitorului care a edictat art.1 (5¹) din O.U.G. nr.83/2014.

Astfel, decizia Curții Constituționale, deși nu are ca obiect articolul la care se referă prezenta sesizare, poate fi folosită și în această cauză, dar doar în sensul în care majorările acordate prin hotărâri judecătorești nu pot fi excluse de la luarea în considerare la stabilirea nivelului la care trebuie realizată egalizarea salariului, nu însă și pentru a prelua necritic, ideea existenței la data intrării în vigoare a Legii nr.71/2015, a diferențelor salariale cu această sursă.

În același context, ea (decizia) nu este numai aplicabilă în sensul în care de la data de 09.04.2015, la care s-a exprimat pentru prima dată intenția legislativă de egalizare a indemnizațiilor la nivel maxim, acestea ar urma să includă și toate drepturile acordate prin hotărâri judecătorești, indiferent că la acel moment ar fi făcut sau nu parte din indemnizația cuiva din aceeași familie ocupațională. O asemenea concluzie nu e autorizată de niciun considerent al deciziei Curții, cu atât mai puțin de dispoziția de neconstituționalitate referitoare exclusiv la dispozițiile art.3¹ (1²) din O.U.G. nr.57/2015, introdus prin O.U.G. nr.43/2016, dată fiind nu neretroactivitatea acestor decizii, ci însăși diferența de reglementare între cele două texte : unul (cel ce face obiectul sesizării de față) care, începând cu data de 09.04.2015, intenționează să egalizeze salariile la nivelul maxim stabilit în cadrul aceleiași instituții, celălalt (declarat neconstituțional), aplicabil începând cu luna august 2016, care exclude drepturile recunoscute prin hotărâri judecătorești de la luarea în calcul pentru stabilirea nivelului maxim al salariului de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, sancționat pentru neconformitate cu principiile înfăptuirii justiției, separației puterilor în stat și egalității în drepturi.

Considerăm, aşadar, că pronunţarea deciziei nr.794/2016 a Curţii Constituţionale, deşi a suscitat o parte din problemele de drept ridicate în acest gen de cauze, nu lipseşte de obiect prezenta solicitare, printr-o interpretare neechivocă dată articolului art.1 (5¹) din OUG nr.83/2014, introdus prin legea de aprobare nr.71/2015, în ipoteza inexistenţei ordinelor de salarizare cu includerea drepturilor acordate prin hotărâri judecătoreşti unor membri ai Familiei ocupaţionale "Justiţie", cât să răpească utilitatea sesizării adresate Înaltei Curţi, ba, mai mult, face necesară intervenţia sa pentru a elucida chestiuni care nu dispun de rezolvare explicită.

În consecinţă, considerând atât admisibilitatea, cât şi oportunitatea dezlegării problemei de drept enunţate, în temeiul art.519 şi 520(1) din Noul Cod de procedură civilă, Curtea de Apel va solicita Înaltei Curţi să pronunţe o hotărâre prin care să-i dea soluţionare de principiu. În temeiul art.520(2), va suspenda judecarea cauzei până la pronunţarea hotărârii prealabile.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În temeiul art.519-520 Cod procedură civilă:

Solicită ÎCCJ să pronunţe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu următoarei probleme de drept: „*Interpretarea dispoziţiilor art.1 (5¹) din OUG nr.83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum şi alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, introdus prin legea de aprobare nr.71/2015, în sensul de a stabili dacă soluţia egalizării indemnizaţiilor la nivel maxim are în vedere şi majorările (indexările) recunoscute prin hotărâri judecătoreşti unora dintre magistraţi sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă pentru acestea ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.*”

Suspendă judecarea cauzei privind apelului declarat de apelanţii Tribunalul..., cu sediul în ... şi Ministerul Justiţiei, cu sediul în..., împotriva sentinţei civile nr. ... pronunţată de Tribunalul ... în dosarul nr...., în contradictoriu cu intimaţiei-reclamanţi..., toţi cu domiciliul procesual ales la avocat ... şi intimaţiei-pârâţi Curtea de Apel..., cu sediul în... şi Statul Român prin Ministerul Finanţelor Publice, cu sediul în..., până la pronunţarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept.

Fără cale de atac.

Pronunţată în şedinţă publică, azi, 26 ianuarie 2018.

Preşedinte,

Judecător,

Grefier,

...

...

...

Red.../14.02.2018
Tehnored. ..../31.01.2018
4 ex./
jud. fond: ...